

**Nederlandse Vereniging
voor Rechtspraak**

De Minister van Justitie
Mr. E.M.H. Hirsch Ballin
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Datum: 29 januari 2008
Uw kenmerk: 5520461/07/6
Ons kenmerk: B.2.1.8/1490/BM
Onderwerp: Reactie NVvR op de conceptwijziging Reglement verpleging ter beschikking gestelden

Geachte heer Hirsch Ballin,

Bij brief van 14 december 2007 (nr. 5520461/07/6) verzocht u de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (NVvR) om te adviseren over het conceptbesluit tot wijziging van het Reglement verpleging ter beschikking gestelden (Rvt). Het besluit beoogt een tweetal wijzigingen aan te brengen in het Rvt. De eerste wijziging betreft een technische aanpassing van de bepaling over het vervallen van de verlofmachtiging en de tweede wijziging voorziet in een verlenging van de proef met een elektronisch volgsysteem tijdens verlof.

De NVvR maakt graag gebruik van de geboden gelegenheid tot advisering. In haar reactie zal de NVvR zich concentreren op het onderdeel betreffende de aanpassing van de bepaling over het vervallen van de verlofmachtiging.

1. Wijzigingen artikelen 24, 53, tweede lid en 57, vierde lid Rvt

1.1 De verplichting tot aangifte

In het conceptbesluit wordt met de invoering van een aangifteplicht op heldere wijze het moment gemarkeerd waarop de verlofmachtiging vervallen wordt verklaard. Wel valt de NVvR op dat de aangifteplicht voor het hoofd van de inrichting erg algemeen is gesteld. Vermoedelijk wordt bedoeld de aangifteplicht te beperken tot die strafbare feiten die binnen de inrichting zijn gepleegd. Verder kan worden opgemerkt dat een aangifte niet bij de politie wordt gedaan, maar bij een opsporingsambtenaar (zie de artikelen 160 e.v. Sv)

1.2 De uitzondering op de aangifteverplichting

In het conceptbesluit wordt op de aangifteplicht van het hoofd van de inrichting een uitzondering gemaakt voor de eenvoudige mishandeling als bedoeld in artikel 300, eerste lid wetboek van Strafrecht (Sr). In de Memorie van Toelichting behorende bij het ontwerp wordt niet nader gemotiveerd waarom deze uitzondering wordt gemaakt, dan wel waarom de uitzondering zich slechts tot dit feit beperkt. Achterliggend idee van het maken van een uitzondering zou kunnen zijn dat beperkte grensoverschrijdingen niet direct tot consequenties zou hoeven te leiden. Als dat de achterliggende gedachte is, is het de NVvR niet duidelijk waarom deze uitzondering niet ook zou moeten gelden voor

andere strafbare feiten, zoals vernieling (350 Sr) of bedreiging (285 Sr), immers ook bij deze feiten kan sprake zijn van een beperkte grensoverschrijding.

Indien is gekozen voor een beperkte uitzondering zoals thans in het concept is neergelegd om de beoordeling voor het hoofd van de inrichting niet te ingewikkeld te maken, zou de vraag gesteld kunnen worden of niet volstaan kan worden met een (volledige) meldplicht zoals die is voorzien in artikel 24 Rvt.

De NVvR merkt verder op dat rekening gehouden zal moeten worden met het soms dunne onderscheid tussen artikel 300, lid 1 Sr. en artikel 302 juncto artikel 45 Sr. Is één (forse) klap tegen het hoofd een eenvoudige mishandeling of een poging tot zware mishandeling? Uit de nota van toelichting blijkt niet dat hiervan rekenschap is gegeven. Ook wordt uit de nota van toelichting niet duidelijk dat rekening is gehouden met het feit dat ook zonder aangifte van mishandeling (ambtshalve) vervolging kan plaatsvinden. Dit zou wellicht tot enige rechtsongelijkheid kunnen leiden.

1.3 Overige opmerkingen

Het conceptbesluit voorziet in een intrekking van verlof voordat de machtiging vervalft. In dit verband worden de termen “vermoedelijke pleger” en “pleger” van het strafbare feit geïntroduceerd (artikel 53, tweede lid, onderdeel 2° en 57, vierde lid, onderdeel 2°). De NVvR beveelt aan aan te sluiten bij de wettelijke terminologie zoals deze ook is verwoord in de eerste zin van artikel 52, tweede lid onder 2° en de vernoemde termen te vervangen door “de verdachte”. De zinsnede dat het hoofd van de inrichting geen verlof (artikel 53, tweede lid onderdeel 2°) dan wel proefverlof (artikel 57, vierde lid, onderdeel 2°) verleent aan “de pleger” van het strafbare feit, dient diensgevolge ook vervangen te worden door “de verdachte” van het strafbare feit. Het staat immers nog niet vast óf sprake is van een pleger van een strafbaar feit.

Overigens vraagt de NVvR zich af of als de verdachte niet langer als verdachte wordt aangemerkt de verlofmachtiging herleeft. Zo nee, dan zou de NVvR graag toegelicht wensen te zien wat dan de procedure is. Wordt dan een nieuwe verlofmachtiging aangevraagd? Wordt een ten onrechte als verdachte aangemerkte persoon dan niet benadeeld? In de nota van toelichting op pagina 3 (4^e alinea) is het volgende vermeld: “In de voorgestelde redactie vervalft de machtiging voor het verlof, zodra het openbaar ministerie de betrokkene aanmerkt als verdachte van een strafbaar feit”. De NVvR meent dat deze zinsnede zou moeten worden vervangen door: “zodra het openbaar ministerie dit vermeldt aan het hoofd van de tbs-inrichting”.

2. Toevoeging in artikel 29/30 Rvt?

De NVvR vraagt zich af of in artikel 29/30 Rvt nog een bepaling zou moeten komen over de toevoeging van meldingen ter zake de mishandeling(en) als bedoeld in artikel 300, eerste lid Sr. aan het verpleegdossier. Dit omdat in de toelichting is vermeld dat mogelijk is dat van eenvoudige mishandelingen geen aangifte wordt gedaan, maar deze wel in een dossier terechtkomen i.v.m. de beoordeling van eventueel toekomstige machtiging voor verlof.

3. Overige opmerkingen

Tot slot adviseert de NVvR een aanwijzing te laten stellen voor het openbaar ministerie inhoudende dat zodra zich een melding of aangifte voordoet waarbij een tbs-gestelde verdacht is, dit dient te worden gemeld bij de afdeling Individuele TBS-zaken van het ministerie van Justitie. Daar kan dan de doorgeleiding naar een tbs-kliniek plaatsvinden.

Ook acht de NVvR het van belang dat er een centraal punt is waar verdachte tbs'ers kunnen worden gemeld omdat er in de communicatie tussen het openbaar ministerie en de tbs-klinieken ook een en ander kan misgaan.

Namens het hoofdbestuur van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak,
De Wetenschappelijke Commissie

F.F. Langemeijer,
voorzitter

